

“Севлиево” от 1942 год. проф. Харалан Вълчанов изброява имената на 46 собственици на табахани през втората половина на XIX век /и 16, които все още работят самостоятелно през 1942 г. / **Йонков, Ковачев, Панов 1986, 51/**

Работата на табаците била тежка. Старите севлиевци разказват, че когато някой тръгвал към Божи гроб сменял своите средства при табаците, за да отиде на поклонение с тези трудно изкарани „измъчени” пари. От друга страна те имали добри доходи и много от тях натрупали голям капитал. Севлиевските кожи се продавали най-вече във Виена, но имали добър пазар и в Лайпциг, Париж, Дубровник, Петербург, Цариград, Генуа.

Счита се, че годишно от продажбата на кожи в Севлиево са влизали 30-40 хиляди златни турски лири. Като пример може да се посочи един от най-крупните табаци и търговци с кожи Илия Денчев, Денчоолу. Непосредствено след освобождението на България той подписва договор с австрийския архитект Йозеф Шниттер, като му възлага построяването на голяма жилищна сграда. През годините в нея се е помещавал районният съд. Завършена през есента на 1878 г., днес тя е една от най-представителните сгради в града и в нея се помещава художествената галерия. Много от севлиевските табаци ставали спомоществуватели на възрожденски книги и дарители за различни народополезни дейности.

До скоро в Севлиево бяха запазени няколко сгради на табахани частна собственост, някои изоставени, а последната в окаяно състояние и досега се използва като жилищна сграда. Не е известно каква би била съдбата и на табаханата на Петьо Ванков, ако не е била отчуждена, закупена от собствениците от Община Севлиево в края на 60-те години. Представлява голямо триетажно здание. В приземния етаж се е осъществявал същинският процес по обработване на кожата. На специално пригодените парапети, опасващи горните етажи, са сушили кожата, а вътрешността се използвала като склад. Предоставена е за стопанисване на Историческия музей.

В периода 1968-1972 г. специализирана група към Националния институт за паметниците на културата извършва реставрацията на сградата с използване на автентичните елементи. Уредената експозиция била модерна за своето време, с витрини с вътрешно осветление, специално направени макети и експониране в двора. През 1996 г. тя е изцяло обновена със средства, предоставени от Кожарското предприятие „СЕВКО” Севлиево.

Новата експозиция е разположена в приземния етаж на сградата.